

Entrevista de presoner a presoner

Dioni, l'home dels tres-cents milions

Carles Benítez, independentista empresonat a la presó d'Alcalá Meco, entrevista en exclusiva per a EL TEMPS Dionisio, l'home que va robar 300 milions.

En Dionisio Rodríguez Martín, treballador d'una empresa de seguretat Transportes Candi, a Madrid, hauria passat desapercebut per al públic de la península si el dia 28 de juny de 1989 no s'hagués apropiat d'unes saques que contenien tres-cents milions de pessetes. L'acció va estar justificada, segons Dioni, per haver estat sotmès a una explotació exagerada i haver rebut un tracte humiliant.

Ara, fa més de disset mesos que es troba empresonat sense haver estat jutjat. Deu els ha passat a una presó de Rio de Janeiro Brasil, on va ser detingut i lliurat més tard a la justícia espanyola, i actualment es troba internat a Alcalá-Meco. No fa gaire, el ministeri fiscal ha formulat la petició de quatre anys i dos mesos de condemna per a ell.

A causa d'aquests esdeveniments us volem donar a conèixer la personalitat humana d'aquest personatge i, per a això, res millor que les seues paraules des de la presó d'Alcalá-Meco, on espera una llibertat que no arriba.

—*Tenim entès que, amb la petició fiscal que li demanen i el temps que porta empresonat, hauria d'estar en llibertat provisional, ¿és cert?*

—Efectivament. Als dotze mesos de presó en situació de preventiu hauria d'estar en llibertat, però, per un dictamen d'un acte dictat per la jutgessa, totalment injustificat, i amb la increïble passivitat del meu primer advocat defensor, Fernando Muñoz Perea, que no va realitzar cap tipus de recurs, reforma o apel·lació, continuu empresonat.

Amb aquesta qüestió trenquem la fredor que el lloc ens imposa i ens animen en una llarga conversa, sincera i amistosa, sense cap límit de temps. Dioni ens justifica així, amb poques paraules, els motius que el van dur a cometre l'acció:

—El tracte humiliant que rebia i l'exagerada explotació a què estava sotmès

Dioni en el moment de la seva detenció.

ARKIU

per part de l'empresa de seguretat, Transportes Candi, on treballava, en van ser les causes.

—*Però qualsevol conflicte laboral avui es pot resoldre per la via del diàleg...*

—Això pensava, però ni tan sols vaig aconseguir res amb més de quaranta denúncies a la Magistratura de Treball, ja que aquesta no va solucionar cap de les diverses causes plantejades.

—*Però la gota que va fer vessar el got, ¿quina va ser?*

—La humiliant i injusta destitució de la categoria d'escorta a la de simple vigilant.

—*¿Per quina raó?*

—L'enveja d'un antic cap de personal de seguretat en connivència amb el nou cap de personal de l'empresa.

—*¿Tenia pensada l'acció?*

—No.

—*¿Aleshores, què li va passar?*

—Crec que un bon professional sempre ha tingut en compte certs supòsits que es poden iniciar bé a l'exterior o bé a l'interior de la feina. I aquell dia, m'hi vaig posar. Això sí, el quixotisme d'aquell moment em va fer ser un bon lladre en comptes d'un mal treballador. Ara bé, vaig estar-me'n de prendre les armes, com també de vint milions destinats a pagar la nòmina d'uns treballadors. Abans de tot, com a treballador, sóc solidari amb els de la meua classe social.

Arribat aquest punt, la nostra conversa gira entorn de les empreses de seguretat i sobre els problemes laborals que Dionisio va tenir-hi i que hem especificat en el quadre adjunt. Això ens dona peu per fer-li la següent pregunta:

—*¿Es pot dir que una empresa de seguretat té una jerarquia militar?*

—I tant. Heu de pensar que la seva composició normalment està formada per homes i familiars de les forces de seguretat de l'estat. Sense anar més lluny,

a Transportes Candi, els tres caps de seguretat ho són, Pedro Arias Palomares és un capità retirat de la Guàrdia Civil; José María Rivas és subcomissari de l'aeroport de Barajas (en excedència) i el senyor Aguilar era coronel de l'exèrcit de terra a Melilla. També hi ha una minoria de treballadors amb estudis culturals i psicològics previs, com és el meu cas. A més, vull remarcar que totes aquestes empreses depenen del gran potencial econòmic anomenat *banca*.

—*¿Vol dir que, a pesar de l'existència de la policia, les empreses de seguretat estan justificades en la nostra societat?*

—Heu de tenir en compte que són treballs diferents, perquè es tracta de necessitats particulars. Una que es refereix a transports de diners, i l'altra, la d'escorta, per ser una necessitat particular de persones rellevants que no tenen res a veure amb el govern. No obstant això, no hi ha un decret que reguli les escortes, activitat que es realitza amb la tolerància del Ministeri de l'Interior i els governs civils corresponents.

—*¿Sabia tot això abans d'entrar-hi a treballar?*

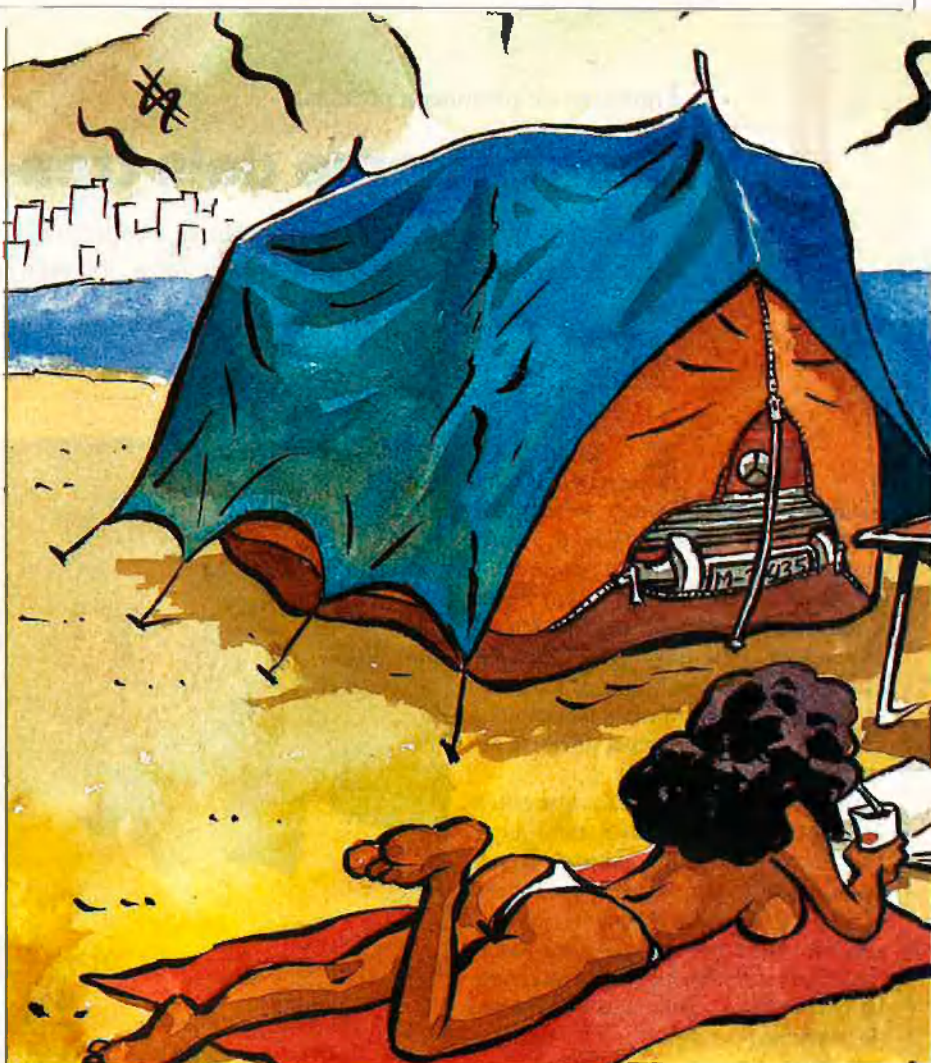
—Em vaig adonar d'això i d'altres històries en el transcurs del temps i amb el coneixement d'aquesta professió, com a membre del comitè d'empresa.

Dionisio és una persona alegre i enraonadora, i té molt clar el sentit de la solidaritat i el respecte a la persona. Valors que ha combinat en la vida personal i en el món laboral, no tan sols com a membre del comitè d'empresa. Per tant, les mostres de solidaritat que té provenen de diferents àmbits. I es comenta que, des que és a la presó, ha tingut i té el suport dels companys de la feina, dels companys del comitè d'empresa, del primer cap de personal que va tenir als tretze anys, d'infinitat de persones de diversos llocs de la península, fins i tot del capellà del vaixell de guerra *Numancia*, i d'amics, veïns i familiars. De tota la gent que el coneix, ja que no ha tingut mai cap problema. I ens diu també: "Sempre he ajudat en la mesura que he sabut i he pogut". Però, quan li pregunten què opina de la justícia, ens respon secament.

—Amargament i lamentablement, i esforçant-me molt, us puc dir que no hi crec.

—*¿Ho tornaria a fer?*

—No, el meu pas per la presó de Rio de Janeiro, Carabanchel, Herrera de la Mancha i Alcalá-Meco, m'han fet medi-

Anomalies, circumstàncies i situacions

1.- Sota la coacció de ser rebaixat de categoria o traslladat a un indret llunyà, havia d'acceptar les hores extres que li oferien. I només va cobrar-ne el 50% d'aquestes hores.

2.- Amb l'engany de ser nomenat director de la Cia Fortis per a la província de Granada, li van fer estudiar en aquesta companyia 12 hores diàries, durant un mes de 9 a 21 hores. No es va complir la promesa.

3.- Va passar de cap de serveis de seguretat de Centrobank a escorta del president de Transportes Candi, Antonio Gutiérrez Amador. I de nou va anar a parar a Centrobank per ordre de la dona d'aquest.

4.- Com a membre del comitè d'empresa pel grup independent va comprovar l'acomodament improcedent d'una mitjana de 32 vigilants per acabament del contracte eventual amb una mitjana de 30.000 hores extres mensuals. La maniobra consistia a incorporar vigilants en atur per pagar només el 50% de la seguretat social i obtenir

d'Hisenda una desgravació fiscal de 500.000 pessetes per vigilant.

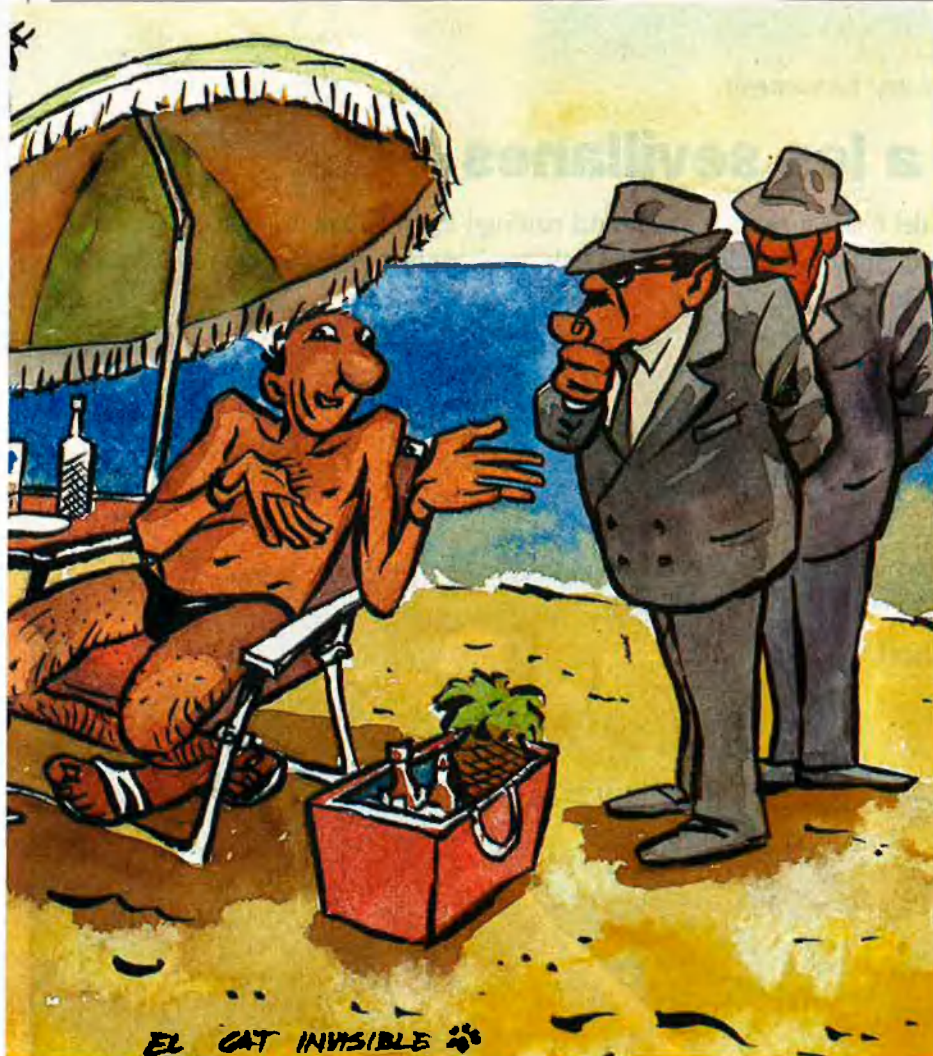
5.- En un breu període de temps va haver-hi quatre suïcidis de vigilants: a l'oficina principal del Banc Central a Madrid, a una oficina d'un banc a Madrid, un altre a Barcelona, i al domicili d'un vigilant.

6.- Hi ha hagut dos vigilants morts a causa d'atracaments, havent-hi motius d'irresponsabilitat que l'empresa no ha volgut aclarir.

7.- El van destituir d'escorta a vigilant sense cap causa justificada. Això li va produir un gran deteriorament moral i econòmic.

8.- En nou anys que ha treballat no ha gaudit de vacances. Sota coacció, va haver de treballar les que li corresponien.

9.- Va intentar en diverses ocasions aclarir la seva situació amb el president, amb el director general, amb el cap de personal i amb el cap de seguretat, i no va obtenir mai cap resposta.

EL CAT INVISIBLE

tar sobre el gran valor que té per a mi la llibertat.

—Així doncs, ¿un ciutadà d'aquest estat es troba indefens davant d'una injustícia?

—Totalment. Hi ha foscos interessos per part de sindicalistes que no han treballat mai junt amb alguns intel·lectuals que no han agafat mai un llibre i que formen una minoria perillosa per al país. A més, davant els tribunals, també hi ha una indefensió. En el meu cas es concreta en el fet que hi ha hagut una convivència entre la jutgessa, el fiscal i el meu primer advocat.

La conversa es va fent cada vegada més amena i ens parla d'anècdotes de la presó. Així encetem un altre camp en l'entrevista.

—¿Què has conegut en aquest nou domicili obligatori que és la presó?

—Tot el contrari del que se'n diu al carrer. Hi ha comprensió, prudència, un gran companyerisme i sobretot un respecte humà. Em refereixo a la relació entre els interns.

—Així doncs, ¿no has tingut mai cap problema?

—No, mai. A pesar d'haver estat amb tot tipus de persones amb greus i diversos delictes, com és el cas de conviure en una cel·la durant un mes amb l'autor dels assassinats del Mesón del Lobo ferroz.

—¿Has conegut presos polítics?

—Sí, molts i de diverses tendències i integrants en diferents sigles conegudes, ETA, Terra Lliure, Ejército Guerrillero do Pobo Galego Ceibe, GRAPO...

—¿Quina opinió en tens?

—He observat que tenen una gran integritat per afrontar la situació, tot i els llargs anys de condemna que tenen. I entenc que la manca de diàleg entre les parts oposades els condueixi a prendre aquest compromís per assolir les seves reivindicacions nacionals i socials.

Dionisio es va iniciar en el món laboral com a viatjant i amb aquesta feina va treballar a Catalunya. Així doncs, no volíem deixar aquesta conversa sense pre-

Curriculum vitae a Transportes Candi

Va començar al gener de 1980.

—Durant dos anys va treballar de vigilant set hores diàries, més set hores extra cada dia, sota la coacció de ser despatxat.

—Durant quatre anys va treballar transportant diners amb els blindats. Set hores diàries més treballs extres cada dia.

—Durant dos anys va ser cap de serveis de seguretat de Centrobank. Havia de tenir-ne cura les vint-i-quatre hores. A més de protegir, en el transcurs d'un any, el xalet i el president del Bank of America (Steve Ferrys), durant la nit, després de treballar a Centrobank durant el dia.

—Com a escorta, ha protegit persones com:

- Miquel Durán, director general de l'ONCE.
- Antonio Mosquete, president de l'ONCE.
- consellers del Banco Central.
- Eugenio Marin, director general de CEPESA.
- Fernando Castedo, quan era senador del CDS.
- Vigilància i protecció particular d'Alfonso Escàmez, president del Banco Central.

Totes aquestes escortes amb horari indefinit durant les 24 hores.

guntar-li què pensa de Catalunya i dels catalans.

—Sento una gran admiració per la seva forma de viure i més encara pels empresaris amb què he treballat durant molts anys, perquè jo he treballat molt, però allí és on he estat millor promocionat i remunerat. A més, us vull dir que segurament sóc un dels pocs madrilenys que entén el català i que respecta la seva cultura i en un to alegre i de complicitat, ens puntualitza, i sé cantar això de *La font del Gat*.

Entonant aquesta cançó aquest personatge s'acomia de nosaltres, un treballador de 41 anys, amb una filla de 22 i un nét de 5.

Desijant-li que molt aviat se li puguin obrir les portes de la llibertat perquè torni a cantar a la vida en aquest sobreviure constant on les coordenades de justícia i democràcia resten sempre difuminades.

Carles Benítez i Baudés